

New Monuments

30 September – 04 December 2021

With works by

Iván Argote

Anastasia Douka

Iman Issa

Regina José Galindo

Latent Community

Rallou Panagiotou

Prinz Gholam

Hans Schabus

Socratis Socratous

Kostis Velonis

Lois Weinberger

Curated by

Eleni Riga &

Olympia Tzortzi

calli
rrhoe

Kallirrois 122 Athina

117 41 Thu & Sat

4–8 pm and upon

request

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

Η έκθεση *Νέα Μνημεία* διαμορφώθηκε μέσα από ένα δυναμικό διάλογο που ξεκίνησε με αφετηρία την κοινή πεποίθηση ότι αντιμετωπίζουμε ένα μεγάλο κενό εκπροσώπησης στο δημόσιο χώρο. Είναι αδιανόητο να νιώθει κανείς ότι δεν εκπροσωπείται στο δημόσιο χώρο όπου δρά και στον οποίο συνεισφέρει καθημερινά.

Είτε βρισκόμαστε στη θέση του επωφελούμενου, είτε αποτελούμε το αντικείμενο της «ετερότητας» - όπως ορίζει η έννοια του othering - , η σύγχρονη αφήγηση της ιστορίας δεν περιλαμβάνει ένα ζωτικό μέρος των ιστοριών που οφείλουμε να θυμόμαστε, να αφηγούμαστε ξανά και ξανά και να αναγνωρίζουμε. Καθώς η γνώση είναι άρρηκτα συνυφασμένη με το χώρο δράσης και απορρέει από την κοινωνική τοποθέτηση του υποκειμένου, παρατηρούμε, στην περίπτωσή μας, την ένταση που δημιουργείται μεταξύ παλαιών και νέων μορφών εγγραφής της συλλογικής μνήμης, μεταξύ της παραστατικής γλυπτικής – που αποτελεί την κατ'εξοχήν μορφή εγγραφής της μνήμης στον δυτικό κόσμο - και των επιτελεστικών έργων, όπου τα σώματα ολοένα και ξεφεύγουν από τη μνημειοποίηση τους. Μπορούν άραγε να χρησιμοποιηθούν τα ίδια εργαλεία για να δημιουργηθούν νέες αφηγήσεις ή πρέπει να απορρίψουμε εντελώς τις κυρίαρχες μεθόδους εγγραφής προκειμένου να προχωρήσουμε; Σε ποιον ανήκουν τελικά αυτά τα εργαλεία; Μπορούμε να φανταστούμε μια συμβίωση μεταξύ παλαιών και νέων μνημείων;

Στο *Anticipation*, ο καλλιτέχνης Iván Argote κατασκευάζει μια επίσημη ατμόσφαιρα για την αποκαθάλωση του μνημείου του στρατάρχη Joseph Gallieni, που υπήρξε αρχιτέκτονας μαζικών σφαγών και καταναγκαστικής εργασίας σε διαφορετικές αποικίες της Γαλλίας. Παρόλο που δεν απομακρύνει το άγαλμα, η κατασκευασμένη εικόνα της αποκαθάλωσης αρκεί για να ξεκινήσει μια συζήτηση σχετικά με ένα μέλλον που δεν είναι ακόμα εδώ.

Η Αναστασία Δούκα αναδιαμορφώνει το άγαλμα του Δημήτρη Μητρόπουλου που βρίσκεται στο Ωδείο Αθηνών. Μέσω του έργου *Béatrice* (Δημήτρης Μητρόπουλος, 1961, Θανάσης Απάρτης, Ωδείο Αθηνών) - πράσινο μπλε χάρτινο καλούπι - η Δούκα εκφράζει το θαυμασμό της για την πρόθεση του να αποκλίνει από το μουσικό κατεστημένο, τη δημόσια τοποθέτηση του όσον αφορά στις σεξουαλικές του προτιμήσεις και το θάνατό του κατά τη διάρκεια της πρόβας.

Η Iman Issa διερευνά την έλλειψη νοήματος στα δημόσια μνημεία και τον τρόπο με τον οποίο τα πολιτικά καθεστώτα χειρίζονται τον συμβολισμό τους μέσω δέκα εγκαταστάσεων με τίτλο *Material*. Κάθε εγκατάσταση αναφέρεται σε ένα πραγματικό μνημείο, γνωστό στην καλλιτέχνη. Κανένα από τα μνημεία δεν κατονομάζεται, μόνο περιγράφονται στο συνοδευτικό κείμενο στον τοίχο. Τα αντικείμενα είναι το αποτέλεσμα της αποδόμησης των εν λόγω μνημείων. Μέρος της έκθεσης είναι η εγκατάσταση με τίτλο *Material for a sculpture commemorating the life of a soldier who died defending his nation against intruding enemies*.

Το επιτελεστικό έργο *Aparición* της Regina José Galindo εφιστά την προσοχή στα ανησυχητικά στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις γυναίκοκτονίες, σύμφωνα με τα οποία μια γυναίκα δολοφονείται κάθε τρεις ημέρες στη Γερμανία. Κάθε τρίτη μέρα, αυτή η στατιστική σωματοποιείται σε ένα ανώνυμο γυναικείο σώμα που εμφανίζεται απροσδόκητα σε δημόσιο χώρο.

Το μη μυθοπλαστικό βίντεο *Otranto* των Latent Community εστιάζει στο ναυάγιο του Αλβανικού πλοίου *Katër i Radës* με 81 νεκρούς το 1997 στο κανάλι *Otranto* από το πολεμικό πλοίο του ιταλικού ναυτικού *Sibilla* μετά από συμφωνία των δύο χωρών. Ενώ η δίκη εκκρεμεί ακόμα, το πλοίο εκτίθεται ως έργο Έλληνα γλύπτη στην Ιταλία χωρίς να αναφέρονται οι παραπάνω πληροφορίες. Το βίντεο λειτουργεί ως ένα time-based μνημείο στη μνήμη των νεκρών.

Στις γλυπτικές τοπολογίες της η Ραλλού Παναγιώτου εξετάζει τρόπους αναπαράστασης, συμπεριφοράς και αυτοέκφρασης μέσα στις συνεχώς μεταβαλλόμενες ιδέες σχετικά με την αναψυχή και την πολυτέλεια. Τα δυο γλυπτά αποτελούνται από θραύσματα δομημένου και φυσικού περιβάλλοντος, αποσυναρμολογημένα αντικείμενα καθημερινής χρήσης και ίχνη χειρονομιών.

Στο προσκήνιο της φωτογραφίας βρίσκεται το καλλιτεχνικό δίδυμο *Prinz Gholam*, το οποίο διεξάγει μια συνεχή σωματική έρευνα γύρω από την κυριαρχία, την απώλεια και την αφομοίωση, αντλώντας απο προσωπικές τους εμπειρίες καθώς προέρχονται απο διαφορετικούς πολιτισμούς. Πίσω από τους *Prinz Gholam* παρατηρούμε τα “παλιά” μνημεία, το *Porta San Paolo* και την Πυραμίδα του *Cestius* στη Ρώμη.

Ο Hans Schabus χρησιμοποιώντας σύμβολα που θυμίζουν οικεία αντικείμενα από την καθημερινή ζωή, φορτίζει τα υλικά με ένα συγκεκριμένο αλλά ασυνηθιστο για αυτά νόημα, προσθέτοντας παράλληλα μια αίσθηση ανατροπής στην ουσία τους. Επιπλέον, η πρακτική του, εκτός από το χώρο και το πλαίσιο του, εμπλουτίζεται περαιτέρω και από την κίνηση. Το γλυπτό από χυτό αλουμίνιο που παρουσιάζεται παραπέμπει σε ένα απών άτομο/ σώμα.

Ο Σωκράτης Σωκράτους, έχοντας μια ενστικτώδη σχέση με τα υλικά, δρά ως κατασκευαστής αντικειμένων και εξερευνά το αστικό τοπίο συνδέοντας με ανθρωποκεντρική ματιά την αρχιτεκτονική και τη γλυπτική. Το έργο του *Φ 6.55* είναι ένα αστικό γλυπτό που αντικατοπτρίζει ταυτόχρονα τη διακόσμηση, την αξία της χρησιμότητας και την επιβίωση.

Το μοντέλο καρέκλας του Κωστή Βελώνη βασίστηκε σε μια πλατφόρμα-καρέκλα που βρίσκεται στο *Speakers 'Corner*, μια τοποθεσία στο *Hyde Park* στο Λονδίνο όπου διεξάγονταν υπαίθριες δημόσιες ομιλίες και συζητήσεις. Και τα δύο έργα του επικεντρώνονται σε μια ανθρωποκεντρική αφήγηση κατά την οποία χρησιμοποιούνται αλληγορίες της καθημερινής ζωής του δημόσιου φόρουμ και εμπεριέχουν το πλαίσιο για την ανατροπή της εξουσίας και το τρόπο που μπορεί κάποιος να ανατραπεί τόσο μεταφορικά όσο και κυριολεκτικά.

Ο πολιτισμός ως φύση. Σακούλες PVC γεμάτες με χώμα στο οποίο οι σπόροι διάσπαρτοι από τον άνεμο και τα ζώα βρίσκουν ένα νέο σπίτι. Ο *Lois Weinberger* και το *Portable Garden* τονίζουν ότι οι σπόροι δεν γνωρίζουν σύνορα, δημιουργώντας έτσι μια σύνδεση με τη ζωή των μεταναστών, οι οποίοι συχνά χρησιμοποιούν αυτούς τους τύπους πλαστικών τσαντών για να μεταφέρουν όλα τα υπάρχοντά τους. Τα «δοχεία» εδώ λειτουργούν ως πράξη μνήμης.